

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 9751 van 26 juni 2013
in de zaak A. 209.188/XIV-34.939**

In zake : XXXXXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger
 van haar minderjarige dochter
 XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 juni 2013, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 103.190 van 22 mei 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 21 juni 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Wat de ontvankelijkheid van het cassatieberoep in hoofde van de minderjarige dochter van de verzoekster betreft, dient te worden opgemerkt dat degene die een cassatieberoep bij de Raad van State wil instellen niet enkel een belang moet laten

blijken maar ook moet partij geweest zijn bij de door het cassatieberoep bestreden arrest. In casu was de dochter van de verzoekster geen partij in het geding voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat het cassatieberoep in haren hoofde kennelijk niet-ontvankelijk is.

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) niet van toepassing is. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Uit punt 2.2.5 van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er zich van bewust is dat reeds eerder werd gealludeerd op de beweerde psychologische problemen van de verzoekster. Zo verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar het psychologisch verslag van 22 februari 2013 en de mail van de sociaal assistente van 7 februari 2013 en naar het feit dat de verzoekster zelf reeds een psychologisch onderzoek heeft geweigerd, maar is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat niet wordt aangetoond dat de vage en tegenstrijdige verklaringen het gevolg zijn van de vermeende psychologische problemen. Het bestreden arrest voldoet op dit punt dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Er kan niet worden ingezien hoe de vaststelling enerzijds dat de verzoekster geen verweer voert tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot haar relatie met M.B. strijdig zou zijn met de vaststelling anderzijds dat zowel haar vriend als haar familie tegen besnijdenis gekant zijn. Deze vaststellingen vloeien immers voort uit de verklaringen die de verzoekster zelf heeft afgelegd en die deel uitmaken van het administratief dossier. Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar verklaringen die de verzoekster heeft afgelegd over de houding van haar vermeende vriend ten aanzien van besnijdenis houdt immers niet in dat niet kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van die relatie. Het tweede onderdeel van het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

In tegenstelling tot wat de verzoekster aanvoert, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in antwoord op de aangevoerde rechtspraak wel degelijk

volstaan met de opmerking dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat elk dossier individueel wordt beoordeeld. Het derde onderdeel van het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2.2 De uiteenzetting van de verzoekster in het tweede middel raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.3 De beslissing om de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat zij niet ten gronde kan worden onderzocht, behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de betreffende kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken. Het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het derde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig juni tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams